

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Saber escoltar i aprendre

Compte amb les idees caducades dels "moderns"

Portem ben bé dos anys sota un bombardeig constant i reiteratiu que ens pretén fer empassar com a veritats indiscutibles quatre conceptes mal embastats per consultors i assessors ben pagats.

Recordo una frase de François Mitterrand que deia: *"Il ne faut pas prendre toutes les mouches qui volent pour des idées."*

Els apòstols autoproclamats de la "modernitat" tenen idees, receptes i astúcies enginyoses del segle passat.

Gairebé tot el que no ha funcionat arreu ho voldrien aplicar a Andorra. Un país, el nostre, que sembla tenir la culpa de disposar, encara, de bons serveis públics, una estructura comunal que funciona prou correctament i un patrimoni natural i cultural excepcional.

Es pretenen moderns perquè és la moda. Són, al capdavant, els nouvinguts a la política que entenen de tot i no saben de res.

Hem de reconèixer que arrosseguen una feixuga càrrega: la càrrega de les idees caducades, passades, d'un conservadorisme que es vol amable i modern.

Per això s'ha de dir que alguns malentesos són sobers, com ho són certes metàfores que intenten ubicar els problemes del país en el terreny de la hipotètica bona andorranitat, en comptes de fer-ho en el de la justícia i la solidaritat.

No hem de perdre de vista que la política és un negoci de percepcions, marcat pel factor humà i les expectatives.

Des que el món és món els

poderosos s'han malfiat dels qui els criticaven; el poderós intueix que la crítica mina l'estàtua de la glòria que li correspon. Per això es van inventar els periodistes "de cambra". I, més recentment, els comunicadors professionals de la lloança, que treballen per convertir la propaganda en informació. És el que s'ha definit com a "comunicació cloroform".

Consisteix a llençar pilotes fora, negar l'evidència i buscar en altres bandes les responsabilitats dels errors o espifiades ròpies.

Ara que ens caldria un projecte compartit a Andorra es penalitza encara la dissidència, qui pensa diferent. Només podrem reconstruir un *nosaltres*, és a dir,

**Cal saber escoltar
les raons dels altres
i també aprendre a
canviar d'opinió**

nosaltres amb els altres, si som capaços de respectar el rostre de l'altre sense caricaturitzar-lo.

S'ha dit que la fortalesa d'una persona no es mesura pas per la força amb què imposa les seves conviccions, sinó per la fermesa amb què es manté en els seus dubtes.

I això és el que fonamentava el nostre pacte constitucional del 1993.

Les actuacions públiques han d'adreçar-se a disminuir la desigualtat.

L'educació i la sanitat són pe-

ces especials del pacte social que fonamenta l'Andorra constitucional. Les seves insuficiències i el seu progrés i millora posen en evidència l'estat d'una societat.

L'educació és un tema central: el nivell d'instrucció determina la quantitat i la qualitat d'opcions ofertes a cadascú.

L'honor d'una comunitat nacional és respondre col·lectivament davant dels problemes que cal encarar.

D'igual manera, una suposada oposició inevitable entre l'obertura de l'economia i la defensa de la identitat és falsa i perillosa.

En aquests difícils moments insisteixo que cal saber escoltar les raons dels altres. I també és important aprendre a canviar d'opinió. Keynes es va adreçar a un interlocutor que li recriminava la seva flexibilitat amb la pregunta següent: "Quan les circumstàncies canvien, jo canvio d'opinió. Vostè què fa?"

Seguir endavant escoltant i aprenent és un exercici de responsabilitat que no estem en condicions de defugir perquè ens hi juguem l'essència d'Andorra.

En circumstàncies difícils es veu el tremp dels països dels seus dirigents i dels seus ciutadans.

En les circumstàncies d'ara i aquí és desitjable un debat polític intens, entre gent que respecti les regles del joc de la democràcia i procuri no trencar la comunitat política, trobant el to i la manera d'escoltar-se els uns als altres.